

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Répássy Csaba Ügyvédi Iroda (3525 Miskolc, Dózsa Gy. u. 7. szám, ügyintéző: dr. Répássy Csaba ügyvéd) által képviselt felperesnek az Andrási Ügyvédi Iroda (1054 Budapest, Szemere u. 23.III/1. szám, ügyintéző: dr. Andrási László ügyvéd) által képviselt alperes ellen 12.299.270 forint és járulékai megfizetése iránt indított perében - amely perben dr. Soltész Ágnes jogtanácsos által képviselt Alperesi beavatkozó(3530 Miskolc, Kandia utca 12-014. szám) alperes oldalán beavatkozóként vett részt- a Fővárosi Bíróság 2009. november 17-én kelt 24.G.40.681/2009/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. és 21. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az felperesnek 12.299.270 (Tizenkettőmillió- kettőszázkilencvenkilencezer-kettőszázhetven) forint tőkét, valamint ezen összeg után 2006. január 7. napjától kezdődően a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű késedelmi kamatát, továbbá 1.000.000 (Egymillió) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú perköltséget.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 738.000 (Hétszázharmincnyolcezer) forint kereseti illetéket és a 738.000 (Hétszázharmincnyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint 2005. október 24. napján a felperes megbízottként, míg az alperes jogelődje, a ... Hivatal megrendelőként írásbeli megbízási szerződést kötöttek 99/33/2005. szám alatt

angol nyelvű dokumentáció magyar nyelvre történő lefordítására és szaklektorálására. A felek a szerződésben a becsült karakterszám és 4 forint/karakter+áfa díjazás mellett a szerződés becsült összegét 1.024.000 forint + áfában jelölték meg. A fordítást Word 7. (Office 97.) szövegszerkesztővel kellett végezni, a teljesítési határidő 2005. november 30. napja volt. A szerződés rögzítette a fizetési feltételeket és azt, hogy a munka elvégzéséről a megrendelő a szolgáltató kezdeményezésére teljesítési igazolást állít ki. A felek meghatározták az angol nyelvű dokumentáció oldalszámát. 2005. november 3-án 99/34/2005. szám alatt a felek egy újabb írásbeli megbízási szerződést kötöttek, ugyancsak angol nyelvű dokumentáció lefordítására és szaklektorálására, a karakterenkénti érték megegyezett a korábbi szerződéses díjjal, míg a becsült összeg 516.000 forint + áfa volt, a teljesítési határidő szintén 2005. november 30. napja volt.

A felek 2005. december 10-én 99/38/2005. szám alatt egy újabb angol nyelvű anyag lefordításában állapodtak meg. A karakterenkénti érték a korábbiakkal egyező volt. A becsült karakterszám alapján a becsült összeg 1.108.000 forint + áfa, a befejezés határideje 2005. december 10. napja volt. A felek a szerződésekben késedelmi kamatként a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő értékét rögzítették.

A felek között korábban is szerződéses kapcsolat volt, a felperes igény szerint, illetve évente árajánlatot tett fordítás és szaklektorálását elvégzésére, a 2005. január 7-én a 2005. évre tett árajánlatában a fordítást karakterenként 2,45 forintért, a szaklektorálását 1,50 forintért vállalta, oldalanként a fordítás árát 2450 forint + áfában, a szaklektorálást 1.550 forint + áfában rögzítette. A sürgősségi felárat 100 %-ban határozta meg. Képnek, ábrának, illetve rajznak szövegbe történő beemelését oldalanként 2.400 forintért vállalta. A végrehajtási határidő fordítás esetében napi 10 oldal, szaklektorálás esetében napi 15 oldal volt.

Az elsőfokú bíróság a tényállás körében megállapította, hogy a felperes mindhárom szerződésben szereplő díjra kiállította a számláját, de azokat az alperes soknak tartotta, így azokat a felperes csökkentette, majd az alperessel történő megegyezés után tovább csökkentette, így végül a felperes a 99/33/2005. számú szerződés alapján 1.872.565 forint, a 99/34/2005. számú szerződésből adódóan 636.684 forint és a 99/38/2005. számú szerződés alapján 1.950.749 forint összegű számlát állított ki, amely összegeket az alperes kiegyenlítette. Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy a felek a szóközt leütésnek értékék a szerződésben, míg a képek, ábrák tekintetében és a sürgősségi felár tekintetében a felperes további összegeket nem számíthatott fel.

2009. március 11-én a beavatkozó a felperesnek az alperessel szembeni 3.908.778 forintos követelését foglalási jegyzőkönyvvel lefoglalta, ugyanis a felperesnek adóhatározat szerint 3.910.968 forint adótartozása állt fent 2009. március 17-én.

A felperes a kereseti kérelmében az alperes kötelezését kérte 12.299.270 forint tőke és ezen összeg 2007. augusztus 1-től járó kamatai, valamint perköltség megfizetésére. A másodfokú eljárásban (Gf. 6. sorszám) a késedelmi kamatfizetés

kezdő időpontját 2006. január 7. napján, a késedelmi kamat mértékét a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegében határozta meg a Pp. 247. § (1) bekezdésének b) pontja és Ptk. 301/A. § (2) bekezdése alapján.

A felperes számítása szerint a 99/33/2005. számú szerződés alapján további 4.808.141 forint, a 99/34/2005. számú szerződés alapján további 1.971.632 forint, és a 99/38/2005. számú szerződés alapján további 5.519.497 forint sürgősségi felár megilleti. Hivatkozott ebben a körben a Ptk. 205. § (3) bekezdésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a felek elszámoltak, a számlák összegét közös megegyezéssel csökkentették és az elszámolás az írásbeli szerződések alapján történt, a képek és ábrák fordítása tekintetében megállapodásuk nem volt.

A beavatkozó az elsőfokú eljárásban érdemi nyilatkozatot nem tett a kereseti kérelem tekintetében, azonban a perbeli követelés lefoglalására vonatkozóan bejelentette, hogy a lefoglalás hatálya nem állt be, mivel az alperes a követelést vitatta (2008. december 5-én a Pesti Központi Kerületi Bíróság 11.G.303.782/2007/18. számú jegyzőkönyvében rögzítettek szerint).

Az elsőfokú bíróság a 2009. november 17-én kelt 24.G.40.681/2009/19. számú ítéletével a felperes kereseti kérelmét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 737.500 forint, a beavatkozónak 590.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 738.000 kereseti illetéket. Az elsőfokú bíróság a határozatát a Ptk. 198. § (1) bekezdése, 201. § (1) bekezdése, 277. § (1) bekezdése, 474. § (1) bekezdése és 478. § (1) bekezdése alapján hozta meg. Utalt arra, hogy vizsgálta a felperes keresetösségi jogát és a végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 110. § (1) bekezdése, 111. §-a, 112. § (1) bekezdése alapján a foglalási jegyzőkönyvben rögzített követelés összegéig a felperes keresetösségi joggal nem rendelkezett, mivel a követelés új jogosultja a beavatkozó volt. A lefoglalt összegben túlmenően élhetett a felperes követeléssel, de az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény (Áht.) 98. § (2) bekezdése, 134. §-a és a Ptk. 205. §-a és 205/A. § (1) bekezdése, valamint az államháztartás működési rendjéről szóló 217/1998. (XII.30.) Korm. rendelet (Korm. rendelet) 134. § (9) bekezdése alapján a felek szerződésébe nem tartozónak értékelte a sürgősségi felárat, a képek, ábrák, táblázatok behelyezésének ellenértékét. K. M. tanúvallomása alapján úgy értékelte, hogy a felperes a számlákat az alperessel való tárgyalások eredményeképpen közös megegyezés alapján csökkentette, és a fennmaradó összegek kifizetése megtörtént, a további összegekre pedig a felperes nem tarthat igényt. Az egyedi szerződések alapján - mivel az árajánlatok nem képezték a szerződés részét és a felperesi számlákat az alperes kiegyenlítette - sem a képek és ábrák behelyezése, sem a sürgősségi felár címén a felperes követelést nem támaszthat.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) és b) pontja alapján kötelezte a felperest perköltség fizetésére az alperes és a beavatkozó javára (részletesebb indokolás nélkül), továbbá kötelezte a felperest az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illeték - külön felhívásra - az állam javára történő megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatásával az alperes kereseti kérelemnek megfelelő marasztalását kérte. Álláspontja szerint a tényállás megállapítása és a bizonyítékok mérlegelése részben téves, részben hiányos, valamint a jogi indokolás sem helytálló. Külön utalt a beavatkozó értékelésére és a költségviselésre is. Korábbi előadását megismételte a szerződések tartalmát és értelmezését illetően. A szerződési határidők szerepét kiemelte a sürgősségi felárra vonatkozó követelés tekintetében, valamint utalt a korábbi évek szerződéseire és a korábbi számlák megfizetésére. Ismételten hivatkozott arra, hogy az adott egész évre érvényes írásbeli árajánlat általános szerződési feltételnek minősül, és a díjazás csökkentésére vonatkozó konkrét megállapodást az alperes nem bizonyította, ezért véleménye szerint téves az elsőfokú bíróságnak az „eredményes áralku” létrejöttére vonatkozó megállapítása.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet jogi indokolása tekintetében előadta, hogy a felek között nem megbízási, hanem vállalkozási szerződések jöttek létre, amelyeket teljesített, ezért az alperes a vállalkozói díj megfizetésére köteles. Álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróságnak az Áht.-re és a kapcsolódó Korm. rendeletre való hivatkozása. Ezeken kívül kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta, a beavatkozónak milyen jogi érdeke fűződött a beavatkozáshoz és melyik fél pernyertességét kívánta támogatni. Utalt arra, hogy logikusan a beavatkozónak a felperes pernyertességét kellett volna támogatni, hisz ebben az esetben juthat a követeléséhez, így a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés is téves. A beavatkozó a követelés tekintetében úgy nyilatkozott, hogy annak foglalására nem kerülhetett sor az alperes vitatására tekintettel.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte, fenntartotta az elsőfokú eljárás során általa már előadottakat. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kötelező írásbeliségre helyesen mutatott rá, és a felperes nem követelheti az keresetben megjelöl díjelemeket és a többlet díjazást, mivel ezek a szerződésekben nem szerepelnek, így a felperes kereseti kérelme a kamat tekintetében is alaptalan. Utalt arra is, hogy a felperes a három szerződésből kettő esetében a teljesítési határidőt túllépte, és a felperesi árajánlathoz a felperes elfogadó nyilatkozatot nem csatolt. Véleménye szerint az általános szerződési feltételekre vonatkozó felperesi hivatkozás sem helytálló. Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy a felek között ártárgyalás volt, a konszenzusra utal a számlák kiállítása és a késedelmes peresítés is.

A beavatkozó a fellebbezésre ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés megalapozott.

Az alperes a 120/2006. (HK.23.) HM határozattal, 2007. január 1-i hatállyal a Hivatal megszüntetésével költségvetési szervként jött létre.

A peres felek által kötött - a megjelölése szerint megbízási, a tartalma szerint vállalkozási típusú - perbeli három szerződés a Ptk. 389. §-a szerinti szerződésnek minősül.

A Ptk. 389. §-a szerint vállalkozási szerződés alapján a vállalkozó valamely dolog tervezésére, elkészítésére, feldolgozására, átalakítására, üzembe helyezésére, megjavítására vagy munkával elérhető más eredmény létrehozására, a megrendelő pedig a szolgáltatás átvételére és díj fizetésére köteles.

A Ptk. 205. § (1) bekezdése értelmében a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. A (2) bekezdés szerint a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges.

A perbeli szerződésekre alkalmazandó a Ptk. 205. § (3) bekezdése szerint az általános szerződési feltétel az (1) - (2) bekezdésében foglaltak teljesülése esetén is csak akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje, és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta.

Az elsőfokú bíróság által felhívott, a Ptk. 205/A. § (1) bekezdése szerint általános szerződési feltételnek minősül az a szerződési feltétel, amelyet az egyik fél több szerződés megkötése céljából egyoldalúan, a másik fél közreműködése nélkül előre meghatároz, és amelyet a felek egyedileg nem tárgyaltak meg. (Ez a jogszabályi rendelkezés 2006. március 1-től hatályos és ezt követően kötött szerződésekre kell alkalmazni.)

Az alperes árajánlatkérései, a felperes árajánlatai, így konkrétan a 2005. évben kötött szerződésekre vonatkozóan a 2005. január 7-i árajánlata, a felek által megkötött egyedi szerződésekkel irányadóak. A felperes 2005. évi árajánlata és a perbeli szerződések együtt képezik a felek jogviszonyában releváns megállapodásokat. Ez az értelmezés felel meg a felek közötti szerződéses kapcsolatban alkalmazott korábbi gyakorlatnak, és ezt támasztja alá a felek korábbi számlázási és fizetési gyakorlata is.

Mind az árajánlat, mind a 99/33/2005, a 99/34/2005. és a 99/38/2005. számú szerződések írásban jöttek létre. A felek gyakorlatában az egyedi szerződések és az általános szerződési feltételek alapján a teljesítésigazolások megtörténtek, majd ezt követően a felperesi számlák kifizetésre kerültek. Az Áht. 98. § (1)-(2) bekezdése és 134. §-a, valamint a Korm. rendelet elsőfokú bíróság által felhívott 134. § (9) bekezdése ennek nem mondanak ellent.

B. A. L. és K. M. tanúkénti meghallgatása alapján a becsatolt szerződésekre és az általános szerződési feltételeket tartalmazó árajánlatokra figyelemmel az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felek közötti egyezség eredménye a három leszállított értékű számla. Azok nem a felek megegyezése, hanem az alperes egyoldalú intézkedése alapján kerültek kiállításra, de a felek által megkötött szerződéseknek és a felek szerződéses gyakorlatának nem felelnek meg. B. A. L. nyilatkozata ebben a körben életszerű, következetes volt. Utal a Fővárosi Ítélet tábla arra is, hogy K. M. - saját előadása szerint - önálló egyezségkötési jogkörrel nem rendelkezett, felettese utasítására jelezte az alperesnek, hogy a számlán szereplő összeg túlzott, mintegy meghagyva annak csökkentését. A szerződések és az árajánlatok tartalmából azok értelmezése és a korábbi számlákkal való összehasonlítása útján megállapítható, hogy a becsült karaktermennyiség csupán egy számszakilag megjelölt, de a tényleges karaktermennyiséget meg sem közelítő szám volt és az elszámolás a tényleges fordítási karakterszám alapján történt. A tényleges karakterszám a magyar nyelvű fordítás karakterszámára vonatkozott és azt előre pontosan megjelölni nem lehetett. A per tárgyát képező mindhárom szerződés esetében a 2005. évi árajánlat irányadó a 100 % sürgősségi felár számításánál, azaz 10 oldal (10.000 karakter)/nap a fordításnál és 15 oldal (15.000 karakter) lektorálás naponta. A 99/33/2005. számú szerződésnél 569.071 darab karakter után 57 munkanap számítható a fordításra és 38 nap a lektorálásra, ténylegesen 2005. október 24-től 2005. november 30-ig terjedő időszakot határozott meg a szerződés. A feladatot a felperes 2005. december 8-ra fejezte be. A sürgősségi felárral és az áfával a teljes vállalkozói díj 6.680.706 forint, melyből az alperes megfizetett 1.872.565 forintot, így a különbözet 4.808.141 forint.

A 99/34/2005. számú szerződésnél a 172.632 db karakterre számolva 17 munkanap a fordítás és 12 nap a lektorálás időigénye. A 29 munkanappal szemben 2005. november 3-tól december 8-ig dolgozott a felperes, azaz 25 munkanap alatt végezte el a munkát. A karakterszám alapján a munkadíj áfával 2.608.316 forint, megfizetett az alperes 636.684 forintot, a különbözet 1.971.632 forint.

A 99/38/2005. számú szerződésnél a karakterszám 625.225 darab, a fordítás időigénye 63 munkanap, a lektorálásé 42 munkanap volt. A felperes 2005. november 3-tól december 8-ig dolgozott ezen a munkán, így a sürgősségi felárral számolva a munkadíj áfával 7.470.246 forint. Az alperes megfizetett ebből 1.950.749 forintot, a különbözet 5.519.497 forint.

A felperes a három szerződés alapján jogszerűen tarthat igényt 12.299.270 forintra a Ptk. 397. § (1) bekezdése alapján (a díj - ha jogszabály kivételt nem tesz - a vállalkozás teljesítésekor esedékes). A számlák teljesítési idejéhez igazodóan a felperes a Ptk. 301/A. § (1) és (2) bekezdése alapján jogszerűen tarthat igényt a tőkeösszeg utáni késedelmi kamatra is, melynek megfizetésére az alperes köteles.

Téves az elsőfokú bíróságnak a Pp. 3. § (1) bekezdésére hivatkozása, ugyanis a felperes a teljes követelés tekintetében keresetőségi joggal rendelkezett. A Vht.

113.§-a alapján a beavatkozónak perindítási lehetősége nyílt az alperessel szemben, de ez a jelen per tárgyát képező kötelmi jogviszonyban alanyváltozást nem jelent. A jelen perben a beavatkozó nem a felperesi, hanem az alperesi oldalon vett részt, de ennek a per érdemi eldöntésére kihatása nem volt. Az adóhatóság a jogerős ítélet alapján a követelés részbeni lefoglalásáról történő további intézkedéssel követeléséhez hozzájuthat.

A felperes által jogi képviselő közreműködése nélkül 2010. február 12-én és március 1-jén előterjesztett nyilatkozatok hatálytalanok a Pp. 73/A. § a) pontja és 73/B. § (1) bekezdése alapján, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla figyelmen kívül hagyta.

A felperes fellebbezése sikeres lett, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése és 239. §-a alkalmazásával a pereszes alperest kötelezte a felperes javára az első- és másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése, (2) bekezdésének b) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg.

Az alperes költségvetési szerv, amely az Itv. 5. § (1) bekezdésének c) pontja szerint személyes illetékmertességben részesült. A felperest az elsőfokú bíróság személyes illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesítette, ezért a felperes az Itv. 42. § (1) bekezdésének a) pontja alapján számított 738.000 forint kereseti illetéket és a 46. § (1) bekezdésének megfelelő 738.000 forint fellebbezési illetéket nem fizette meg. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt illetéket az alperes személyes illetékmertessége folytán, az Itv. 56. § (1) bekezdése és 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2010. július 12.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s.k.
előadó bíró

. Bleier Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági tisztviselő

